

taba. Miina täitsin teina pallumist, andsin täieliku õppetust, milkombel ma isse mittokord kalla ollen püüdnud. Agga kergemelik eidekene lass miino õppetuse ühhest kõrwast sisse, teisest wälja. Külmetas sabba teinal jäässe, siis olli ta ülleliig kaua istuma jänud; olleks ta tund aega warremine sabba wälja tõmbanud, kalla olleks küllalti sanud. Ülleliig ahnus iggas kohhas kahjolik, sest suur tük äab su lõhki! Sedda waia sõna õppetust leidis Kriimsilma emand jää-näppistist. Uppi-üüdmise kissa peale tõttasin filmapilgul teinale appi, agga miino nõdder jõud ei wõunud teina ränga kerre wasto. Kui parrajalt wennitasin ja kangutasin, tulli issand Kriimsilm wandudes koldale, ta olli Kigitsa kõrtsis filmad täis laskunud. Miina mõtlesin joobnud mehhe kārra kuuldes: parremine lähhen eest kõrwale, kui et ullopäga ammast affan kiskuma. Nõnda läksin ma oma teed. Küssige luggu emanda käest! Joobnud pä läks wandudes naisele appi; wõib olla, et sure wihhaga sabba otsast isse tükkise mahha kiskus. Tallo rahwa wemmaldega peale kippumine juhtus emandale õnneks, sest irm teggi külmas kohmetanud werre sullaks ja painotas liikmed wirguks. Mis ma pikemalt sest rāgin? Emānd seisab isse seal; nõudke teina käest otsust. Emānd tulleks issegi kaebama, kui luggu tõsi olleks; agga se on Kriimsilma pōrane waia kōmbe, et ta mind ja oma emandat rahwa ees püab teotada.

Seal ütles Kriimsilma emand: „Iggamees teab

et teie tõ ja teggo emān karja poisikese kui mehhe tõ sarnane on: walle, pettus, kurjus, silma kirjaline ollemine ja ruimal poisikese wallatus! — Teie ollete walleikkude suur issa! kes teid ussub, leiab kahju. Sedda nāggin mõne aea eest kaewo jures; ehk wälletate weel keina tükkisest? — Kaks ämbriid rippusid ahhelatega kaewo ratta külles; teie ollite, kes teab mispārasi? ühte ämbriise istunud ja kaewo läinud, kust emān wälja isse ei wõinud peasta. Kogemata kaewule tulles, kuulsin teie üüdmist, küssisin: kes teid kaewu sundis minema? Teie kostsite: „Õnneks juhtusite seie, armas naabri eit! teile annat lahkest süddamest maggusat roga. Astuge ämbriise ja tulge miino jure kõhtu täitma: siin on kalla ja wāhka küllalte. Petliko juttu uskudes, istusin ämbriise. Amber waus miinoga kaewu ja Reinowadder tõusis teise ämbriiga ülesse. Täeks pannels küssisin: kuddas se sündis? Teie wastasite: „Üks ülesse, teine alla! se on Ma-ilma wiis. Mõningad sawad allandatud, teised nende läbbi üllendatud, kuidas isse praego näate.“ Sedda üteldes üppasite ämbriid ja läksite oma teed. Murres istusin õhtuni kaewus ja pidin enne peasmist kibbedat malka kannatama. Õhtul tulli rahwas kaewule wet wõtma ja leidis mind seal wāngis; mehhed rākisid issekeskis: „waia lambarwaenlane istub kaewus: toge malgad ja wemmlad seie, siis wirname ülesse ja anname lõhna, et meie leili kätte jääb!“ Mõrtsoka kombel wõeti mind kaewo peal wasta ja wirrotati miino kassokat iggalt poolt;